# Η αντίσταση ως υποχρέωση (Δημήτρης Μπαλτάς)

**Categories :** ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

**Date :** 17 Δεκεμβρίου, 2012

Επειδή η καθιέρωση μιας κοινωνίας χωρίς ιστορική γνώση και μνήμη είναι προ των πυλών (και μάλιστα φαίνεται να ξεπερνά τα όρια της ελλαδικής πραγματικότητας), η σημερινή παρέμβαση επιχειρεί να δείξει δύο τουλάχιστον παραμέτρους. Η πρώτη, ότι η ιστορική προσέγγιση (πρέπει να) είναι ξένη προς οποιαδήποτε εθνικιστική ρητορεία η διεθνιστική προπαγάνδα. Έπειτα, το γεγονός ότι η διατήρηση της ιστορικής μνήμης είναι μία αναγκαιότητα που επιβάλλεται και από την γενικότερη πολιτιστική κληρονομιά, άρα αποτελεί μία πράξη αντιστάσεως στην σύγχρονη κυριαρχία της παγκοσμιοποιήσεως και της μονόπλευρης καταναλωτικής συμπεριφοράς.

Είναι ευνόητο ότι όταν η ιστορική γνώση υπηρετεί αποκλειστικώς και μόνον τους στόχους μιας εθνικιστικής ρητορείας γίνεται συχνά αντικείμενο αμφισβητήσεως, ακόμα και στην περίπτωση που μπορεί να χαρακτηρισθεί ως αντικειμενική. Ασφαλώς δεν απειλείται η ιστορική γνώση όταν αυτή προβάλλει αξίες που εκ των πραγμάτων αντέχουν στον χρόνο. Από την άλλη πλευρά, η προσέγγιση της ιστορίας εν ονόματι μιας ισοπεδωτικής διεθνιστικής προοπτικής είναι το ίδιο ξένη. Εάν δεν υποτιμά κανείς την προσφορά των άλλων λαών στην παγκόσμια ιστορία, αυτό δεν σημαίνει ότι θα πρέπει να υποβαθμίσει αλλά και να εξαφανίσει την ιστορική παρουσία και προσφορά έστω και ενός λαού. Έτσι προκύπτει ότι ούτε ο μυθολογικός υπερτονισμός ούτε ο ισοπεδωτικός αποχρωματισμός των επιτευγμάτων ενός λαού κινούνται σ' ένα πλαίσιο βάσει του οποίου μπορεί να οικοδομηθεί μία στέρεη πολιτιστικά πολιτική κοινωνία.

Το δεύτερο ζήτημα που απασχολεί την σημερινή κατάθεση, είναι η αντίσταση στην απόπειρα της οικοδομήσεως μιας κοινωνίας χωρίς μνήμη. Οι δύο τάσεις που περιέγραψα παραπάνω έχουν το κοινό ότι μπορούν να οδηγήσουν σ' αυτήν την προοπτική. Διότι η πρώτη προκαλεί την αμφισβήτηση, προς το παρόν, ορισμένων πραγμάτων (λ.χ. της υπάρξεως του «κρυφού σχολειού»), ενώ η δεύτερη αποσυνθέτει αδικαιολογήτως τα πάντα. Παράδειγμα, η γνωστή διατύπωση ότι «έχουμε συγκροτήσει το έθνος τον 19ο αι.»! Επομένως η αντίσταση θα αποτρέψει τα οδυνηρά αποτελέσματα των αντιστοίχων ερμηνευτικών τάσεων.

Επιπλέον, η προβαλλόμενη αντίσταση θα διαφυλάξει ο,τι έχει κληρονομηθεί από τις παλαιότερες γενιές, άρα ο,τι έχει συγκροτήσει την ιστορική μνήμη. Εάν η μνήμη του ανθρώπου είναι κριτήριο της ταυτότητάς του, τότε η απώλεια της ιστορικής μνήμης θα πρέπει να σημαίνει απώλεια και της ιστορικής ταυτότητας. Οπωσδήποτε αυτή η αντίσταση θα έχει ένα πολιτιστικό-ψυχολογικό περιεχόμενο.

Και μία τελευταία παρατήρηση. Σε κάθε τυραννική συμπεριφορά, η οποία μάλιστα περιβάλλεται και με θεσμικό ρόλο, η αντίσταση είναι υποχρέωση και όχι δικαίωμα.

*(Πηγή: pemptousia.gr)*